

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם כ"ח שְׁבַט:

סֵדֶר לְקוּטֵי פְּנֵי הַיּוֹפְתֵי:

ו זָכָה שֶׁהַחֶכֶם מִשְׁפִּיעַ "לָחֶם מִשְׁנָה" הַנ"ל, כִּי עַל-יְדֵי זְכוּתוֹ זָכָה גַם בֶּן לְחֶלֶק חֵבְרוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (חֲגִיגָה ט"ו): 'זָכָה נוֹטֵל חֶלְקוֹ וְחֶלֶק חֵבְרוֹ'. וְכִשְׁבָּא יוֹם הַשַּׁבָּת, וְנִפְשׁוּ בְּכֻלָּת בַּשַּׁבָּת, בְּבַחֲיִנַת: "כִּי בּוֹ שַׁבַּת וַיִּנְפֹּשׁ" (שְׁמוֹת ל"א), אַזֵּי נֹתֵן לָחֶם מִשְׁנָה לְיוֹם הַשַּׁבָּת כַּנ"ל:

ו וְעַל-יְדֵי הָאֲרַת שַׁבָּת, נִתְעוֹרֵר הָעוֹלָם לְתִשׁוּבָה מֵאֲהָבָה. כִּי שַׁבָּת בְּחִינַת תִּשׁוּבָה, בְּחִינַת (דְּבָרִים ל): "וְשַׁבָּת עַד ה' אֶלְקֵיךְ". וְהַתִּשׁוּבָה הִיא מֵאֲהָבָה, בְּחִינַת: "אֲהָבָה בִּתְעַנוּגִים" (שִׁיר הַשִּׁירִים ז). כִּי אֲהָבָה בָּא מִתְעַנוּג שַׁבָּת, בְּחִינַת (יִשְׁעִיָה נ"ח): "וְקָרָאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֹג". וְתִשׁוּבָה מֵאֲהָבָה, זֶה בְּחִינַת: "לָחֶם מִשְׁנָה", כְּמֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: 'כָּאֵן מֵאֲהָבָה כָּאֵן מִיִּרְאָה' (סוּפָה ל"א אֵיתָא שָׁם גְּדוּל הָעוֹשֶׂה מֵאֲהָבָה יוֹתֵר מִן הָעוֹשֶׂה מִיִּרְאָה, שְׁנֵיהֶם תְּלוּי לְאֶלְפֵי דוֹר וְזֶה תְּלוּי לְאֶלְפִים דוֹר). עַל-יְדֵי תִשׁוּבָה מֵאֲהָבָה, עוֹשֶׂה חֶסֶד לְשָׁנֵי אֲלָפִים:

ח וְאֵז כָּל הַכְּשָׁרִים שֶׁבְּדוֹר נִתְרַפְּאִים, בְּבַחֲיִנַת (יִשְׁעִיָה ו): "וְשָׁב וְרָפָא לוֹ". כִּי קָדָם סָבְלוּ יִסּוּרִים, בְּבַחֲיִנַת (שָׁם נ"ג): "אֲכַן חֲלִינוּ הוּא נָשָׂא". גַם נַעֲשִׂים מְכַבְּדִים בְּעֵינֵי הַכְּרִיּוֹת, בְּבַחֲיִנַת (שִׁיר הַשִּׁירִים ז): "מָה יִפִּית וּמָה נַעֲמֶת", עַל-יְדֵי אֲהָבָה בִּתְעַנוּגִים כַּנ"ל, כִּי מִקֵּדָם הָיוּ בְּבַחֲיִנַת (יִשְׁעִיָה נ"ג): "לֹא תוֹאֵר וְלֹא הִדָּר לוֹ":

ט וְכִשְׁהַכְּשָׁרִי דוֹר נִתְיַפֵּים וְנִתְכַבְּדִים בְּעֵינֵי כָל, אַזֵּי כָל אֶחָד לְפִי כִשְׁרוֹתוֹ, יָכוֹל לְהַבִּין שֶׁכָּבֵר הַשְּׁפִיעַ חֶכֶם הַדוֹר בְּיוֹם הַשַּׁבָּת "לָחֶם מִשְׁנָה" הַנ"ל. כִּי כָל אֶחָד

וְאֶחָד לְפִי כְשֵׁרוֹתוֹ, כֵּן מְקַבֵּל יִפִּי וְהִדָּר וְנִתְגַּדֵּל כֵּן בְּעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת.
 וְהִיפִי וְהִגְדָּלָה הִיא צִיּוֹן וְסִימָן וְרִשְׁימָה עַל מִשְׁנֵה תוֹרָה הַנִּלְלָה,
 בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים מ"ח): "הֵר צִיּוֹן יִרְכָּתִי צָפוֹן". 'הֵר', זֶה בְּחִינַת גְּדָלָה,
 כְּמֵאמֶר חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה (סִנְהֶדְרִין ק"ז): עַל "נוֹדֵי הֶרְכָּם
 צָפוֹר" – זֶה מַלְכוּת וְגְדָלָה'. שֶׁהִגְדָּלָה הוּא צִיּוֹן וְסִימָן "עַל יִרְכָּתִי
 צָפוֹן", "עַל חֲמוּקֵי יִרְכֵיךְ" (ש"ה ז) 'תוֹרָה הַצָּפוֹנָה' (עֵיין סוּכָה מ"ט). וְזֶהוּ
 (יִשְׁעִיָה נ"ח): "אִם תָּשׁוּב מִשָּׁבַת רְגְלֶךָ", עַל־יְדֵי תְּשׁוּבָה הַבָּאָה
 מִבְּחִינַת שַׁבָּת, נִמְשָׁךְ יִרְכָּתִי צָפוֹן וְזֶהוּ 'רְגְלֶךָ': וְכָל אֶחָד לְפִי
 כְשֵׁרוֹתוֹ, כֵּן נִתְצִיָן וְנִתְסַמָּן אֲצִלוֹ, כִּדִּי לְקַבֵּל אַחֲרֵיכֶךָ בְּתוֹךְ
 הַצִּיּוֹנִים שֶׁל הַגְּדָלָה, אֶת יִרְכָּתִי צָפוֹן הַנִּלְלָה. כִּי הַגְּדָלָה שֶׁל הַכְּשִׁירִי
 הוּא, הִיא בְּחִינַת כְּלִי אֵל הַתְּחִדְשׁוֹת הַתוֹרָה. בְּבַחֲיִנַת* (עֵיין לְעִיל

אֶחָר הַמֵּאמֶר בְּסִי' נ"ח בְּד"ה שִׁיךְ לְעִיל):

י וְאֵלּוֹ הַכְּשִׁירִי הַדוֹר, צָרִיךְ לָהֶם לְהִתְבּוֹנֵן מְאֹד בְּהִתּוֹד וְהִדָּר
 וְהִגְדָּלָה הַבָּאָה לָהֶם, שֶׁלֹּא יִכְשְׁלוּ בְּגִאָוָה. כִּי לְפַעְמִים
 כְּשֶׁהִדוֹר אֵינָם שׁוֹמְרִים אֶת פִּיהֶם, אֲזִי אֵינן יִכְלֹת בְּיָדָם לְקַבֵּל
 בְּחִינַת שַׁבָּת הַנִּלְלָה. כִּי שַׁבָּת תְּלוּי בְּשִׁמְרַת הַדְּבֹר. בְּבַחֲיִנַת:
 "וְדַבֵּר דְּבָר" – שֶׁלֹּא יִהְיֶה דְּבֹרֶךְ שֶׁל שַׁבָּת כְּדְּבֹרֶךְ שֶׁל חַל (שַׁבָּת
 קי"ג). וְאִז כְּשֵׁאֵינָם שׁוֹמְרִים אֶת פִּיהֶם, אֲזִי אֶף־עַל־פִּי שֶׁפָּקְחֵי הַדוֹר
 מִשְׁפִּיעִים אֶת הַשַּׁבָּת, אֶת הַתְּשׁוּבָה הַנִּלְלָה, נִתְקַלְקַל אֲצִלָּם הָאֶרֶת
 הַתְּשׁוּבָה. וְאִז נִתְקַלְקַל הַתּוֹד וְהִדָּר וְהִגְדָּלָה הַבָּאָה לְכְשִׁירֵי הַדוֹר,
 וְנִתְגַּאֵים. וְזֶהוּ בְּחִינַת (תְּהִלִּים נ"ט): "חַטָּאת פִּימוֹ דְּבַר שְׁפָתֵימוֹ
 וַיִּלְכְּדוּ בְּגֵאוֹנָם". עַל־יְדֵי חַטָּאת הַדְּבֹר, נִלְכְּדִים בְּעוֹן גִּאָוָה. וְזֶהוּ
 גְלוֹת הַשְּׂכִינָה, הֵינּוּ הַגְּדָלָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת, בְּחִינַת שְׂכִינָה,
 נִפְגָּם וְנִעְשָׂה גִאָוָה:

וְזֶה הַיּוֹם פָּרוּשׁ (שַׁבַּת ל"א): 'מִפְּנֵי מָה רָא שִׁיחָם שֶׁל בְּבָלַיִם סָגְלָנוּ לָלוֹת מִפְּנֵי שְׂאִין לָהֶם חֵיוֹת פְּקָחוֹת'. 'בְּבָלַיִם', הֵינּוּ הַדּוֹר הַפּוֹגְמִים בְּהַדְּבֹר בְּחֵינַת (בְּרֵאשִׁית י"א): "כִּי שָׁם בָּלַל ה' שִׁפְתַּי כָּל הָאָרֶץ". 'וְרָא שִׁיחָם', הֵן כְּשִׂרֵי הַדּוֹר. סָגְלָנוּ לָלוֹת, הֵינּוּ סָגְלָנוּ לָלוֹת. 'סָגַל', זֶה בְּחֵינַת הַהוֹד וְהַמְּלָכוֹת, בְּחֵינַת "סָגַלְתָּ מְלָכִים" (קִהְלֶת ב), גְּלוֹת הַשְּׂכִינָה כַּנִּל, שֶׁנִּפְגָּם אֶצְלָם הַהוֹד, וְנִלְכְּדִים בְּגֵאוֹת: וְזֶה שֶׁהֵשִׁיב לָהֶם: 'מִפְּנֵי שְׂאִין לָהֶם חֵיוֹת פְּקָחוֹת'. 'חֵיוֹת', זֶה בְּחֵינַת שַׁבַּת הַנִּל, בְּחֵינַת: 'טוֹעֲמִיהָ חַיִּים זָכוּ', בְּחֵינַת תְּשׁוּבָה הַנִּל, בְּחֵינַת (יְחֻזְקָא ל י"ח): "שׁוּבוּ וְחִיו", בְּחֵינַת רְפוּאָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה ל"ח): "וְתַחֲלִימֵנִי וְתַחֲיֵינִי". שְׂאִין מִקְבְּלֵי חֵיוֹת, בְּחֵינַת שַׁבַּת הַנִּל, מִפְּקָחֵי הַדּוֹר, מִחֲכָמֵי הַדּוֹר הַנִּל, מִבְּחֵינַת מִשָּׁה הַנִּל. כִּי אֵי אֶפְשָׁר לָהֶם לְקַבֵּל שַׁבַּת, בְּחֵינַת תְּשׁוּבָה, מִחֲכָם הַנִּל, אֶלָּא עַל־יַדֵּי שְׂמִירַת הַדְּבֹר כַּנִּל. אֲבָל הַדּוֹר שֶׁהֵם בְּחֵינַת בְּבָלַיִם כַּנִּל, שְׂאִין מִקְבְּלֵי חֵיוֹת שַׁבַּת כַּנִּל. עַל־יַדֵּי־זֶה, 'רָא שִׁיחָם', שֶׁהֵם כְּשִׂרֵי הַדּוֹר, 'סָגַל גְּלוֹת'. הַהוֹד וְהַגְּדָלָה אֶצְלָם בְּגְלוֹת, הֵינּוּ שֶׁנִּפְגָּם בְּחֵינַת מְלָכוֹת. וְזֶהוּ גְלוֹת הַשְּׂכִינָה, שֶׁנּוֹפְלִים בְּגְדָלוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם:

סדר קצור לקווי מוהר"ן הישראלי:

ג זֶה שֶׁהַחֲכָם מִשְׁפִּיעַ לָהֶם מִשְׁנֵה הַנִּל דְּהֵינּוּ מִשְׁנֵה תוֹרָה וְכֵן כָּל הַדְּבָרִים הַנִּל] הוּא עַל־יַדֵּי שַׁבַּת (כִּי גַם הַצַּדִּיק הוּא בְּחֵינַת שַׁבַּת דְּכוּלָּהוּ יוֹמִי): כִּי שַׁבַּת מִשְׁפִּיעַ לְכָל הַמְּדַרְגּוֹת וּמִשְׁלַח הָאֲרוֹתָיו וּמִרְפֵּא רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ וְרְפוּאָת הַגּוּף:

ד עַל־יַדֵּי שְׂמִכְנִיעֵין קְלִפַּת עֲמָלָה שֶׁהִיא פְּגָם הַבְּרִית וְזוֹכִין לְתַקּוֹן הַבְּרִית זוֹכִין לְשַׁבַּת. וְאִזּוּ בְּחֵינַת שַׁבַּת מִשְׁפִּיעַ לְשָׂאֵר הָעוֹלָמוֹת וְעַל־יַדֵּי הָאֲרֶת שַׁבַּת נִתְעוֹרֵר הָעוֹלָם לְתְּשׁוּבָה מֵאֲהָבָה וּלְכָל

הַנִּל:

חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'רנב - אָמַר מִזְהַרְנִית זַע"ל "לֹא אֶנֶּה מִקֹּדֶשׁ שִׁדְדִי לְאֶחָד מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יְהִי תִיקוֹן לְכָל" -
חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁע"י יִשְׁבֵּת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

ה כְּשֶׁהַדּוֹר אֵינָם שׁוֹמְרִים אֶת פִּיהֶם אֲזִי אֵין יִכְלֹת בְּיָדָם לְקַבֵּל בְּחִינַת שִׁבְת הַנ"ל כִּי שִׁבְת תְּלוּי בְּשִׁמְרַת הַדְּבֹר בְּבְחִינַת: "וְדַבֵּר דְּבָר" (יִשְׁעִיה נ"ח יג) הַנֶּאֱמָר בְּשִׁבְת. וְאֲזִי נִתְקַלְקַל אֶצְלָם הָאֶרֶת הַתְּשׁוּבָה וְאִז כְּשֶׁבֵּא גְדֻלָּה וְכָבוֹד לְכִשְׂרֵי הַדּוֹר אֲזִי הֵם נְכֻשָׁלִים בְּגֵאוֹת וְהוּא בְּחִינַת גְּלוּת הַשְּׂכִינָה. עַל כֵּן הַכִּשְׂרֵי הַדּוֹר צָרִיכִין לְהִתְבּוֹנֵן מְאֹד בְּהַחֹד וְהַגְּדֻלָּה הַבָּא לָהֶם שְׁלֹא יִכְשְׁלוּ בְּגֵאוֹה וְגְדֻלוֹת חַם וְשָׁלוֹם:

סִדְרַת הַיַּי מִזְהַרְנִית הַיּוֹמִי:

שֵׁמֶט (לא) עָנָה וְאָמַר לִי וְעַם זֶה אֵין אֶתָּה רִשְׁאֵי לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמָךְ [בְּלִשׁוֹן תִּמְהוּ], שֵׁישׁ לָךְ חֵלֶק גְּדוֹל בְּהַסְפָּר. הֵינּוּ בְּהַסְפָּר לְקוּיֵי מִזְהַרְנִית שְׁלֹו שְׁנֵדָפֶס אִז בְּאוֹתָהּ הָעֵת, וְהֶאֱרִיךְ בְּשִׁיחָה זֹאת קֶצֶת. וְאָמַר שְׁכָל הַסְפָּר הוּא שְׁלִי, שְׁאֵם לֹא הָיִיתִי לֹא הָיָה הַסְפָּר בְּעוֹלָם. וְהַסְבִּיר לִי הַדְּבָר שְׁכֵן הוּא שְׁכָל הַסְפָּר נַעֲשֶׂה עַל יָדֵי וְכו', וְאָמַר לִי מְעַט אֶתָּה יוֹדֵעַ מְעַצֵּם מְעַלֵּת גְּדֻלַּת הַסְפָּר וְקִדְשָׁתוֹ, וְיוֹתֵר מִזֶּה רָאוּי לָךְ לְהֶאֱמִין בְּעַצֵּם גְּדֻלַּת הַסְפָּר הַזֶּה וְכו' וְכו' וְאָמַר לִי הֲלֹא נִדְפְּסוּ אֶלֶף סְפָרִים, וְכָל סְפָר בָּא לְיַד כַּמָּה אֲנָשִׁים. הֵינּוּ שְׂרָאוּי לִי לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמִי שְׁזִכִּיתִי לְזִכּוֹת אֶת הָרַבִּים בְּזִכּוֹת כְּזֶה וְכו'. גַּם שְׁלֹא בְּפָנַי דְּבָר עִם כַּמָּה אֲנָשִׁים מֵאֲנָשִׁי שְׁלֹוֹמֵנוּ שֵׁישׁ לִי חֵלֶק גְּדוֹל בְּהַסְפָּר (טֶאֱקַע גָּאָר), וְאָמַר שְׂרָאוּי לָהֶם לְהַחֲזִיק לִי טוֹבָה, כִּי אִם לֹא הָיִיתִי עוֹסֵק בְּזֶה לֹא הָיָה נִשְׂאָר אֶפְלוּ עָלָה אֶחָד מִסְפָּרָיו: שֵׁע (לב) אָמַר כָּל אֶחָד מִכֶּם יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּהַתּוֹרָה שְׁלִי. אֲבָל נֶתַן יֵשׁ לוֹ חֵלֶק גְּדוֹל יוֹתֵר מִכָּלְכֶם. עָנָה וְאָמַר אַתֶּם יוֹדְעִים זֹאת שְׁאֵם לֹא הָיָה הוּא לֹא הָיָה לָכֶם אֶפְלוּ עָלָה אֶחָד מִהַסְפָּר. (וְאָמַר בְּלִשׁוֹן

אֲשַׁכְּנֶנּוּ: וְעַן נִיט עַר, וְוֹאֵלֵט אִיר נִיט גִּיהֶאט אַבְלֶעֱטֵל שְׁמוֹת):

שֵׁעָא (לג) אָמַר לִי הֵאֱתָה תְּהִיָּה בְּמָרָה שְׁחוֹרָה. אֶתָּה מְחַיֵּב לְהִיֹּת

בְּשִׂמְחָה תָּמִיד [בְּפִרוּשׁ אָמַר לִי בֵּן] (דו זאלסט נאך זיין אין דער מרה שחורה, דו ביסט מחיב משנה פרייליך צו זיין). גַּם אָמַר לִי (דו זאלסט זיך לאזן אראפ ווארפן) [תְּרַשָּׁה לְהַפִּיל אֶת עֲצֻמָּךְ] [בְּתַמִּיחָה] גַּם אָמַר לִי (סע וועט זיך נאך טאן ברודער האלט זיך) [אָחִי עוֹד יַעֲבֹר אַחֲזוֹ עֲצֻמָּךְ]. גַּם אָמַר לִי הַשֵּׁם עִמָּךְ וְכוּ' (שָׁרַעַק זיך ניט) [אַל תִּפְחַד] (מה שאמר לר' נתן בבר טוב לו כל־כף שרשאי להיות במרה שחורה רחמנא לצלן שמעתי מרבי יצחק ליב זכרונו לברכה מטעפליק ששמע מפיו הקדוש שאם היה מספר עמו החצי שיחות ממה שספר עם רבי נתן ורבי נפתלי לא היה לה קיום כלל וגם כל העולם כלו לא היה לו קיום):

שעב (לד) אָמַר שָׂאִין שׁוּם אֵיבָר בְּאָדָם שְׁלֵא אָמַר עָלָיו תּוֹרָה כִּי בְּבָר אָמַר תּוֹרָה עַל כָּל אֵיבָר וְאֵיבָר שֵׁישׁ לְהָאָדָם כִּי יְדוּעַ שְׁקוּמַת הָאָדָם מֵרִמּוֹ לְמָה שְׁמֵרִמּוֹ וְכוּ':

שעג (לה) אָמַר, הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב זָכְרוֹנוֹ לְבִרְכָה וְכִמָּה צַדִּיקִים עָשׂוּ וְתַקְּנוּ בְּעוֹלָם מַה שֶּׁתַּקְּנוּ, וְאַחֲר־כֵּן בְּשִׁנְפֻטָּרוֹ וְנִסְתַּלְקוּ נַפְסֵי הַדְּבָר, הֵינּוּ הַתְּאָרָה שֶׁהָאִירוּ בְּתַלְמִידֵיהֶם וְהַחֲזִירוּם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לֹא נִמְשַׁךְ מִדוֹר לְדוֹר רַק נַפְסֵי. עַל־כֵּן צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת דְּבָר שִׁיחִיָּה לֹא קִיּוּם לְעַד. וְכֵן דִּבֵּר עוֹד פַּעַם אַחַת שֶׁצָּרִיכִין לְהַשְׁאִיר תַּלְמִידִים שְׂאֵלוֹ הַתַּלְמִידִים יַעֲשׂוּ תַּלְמִידִים אַחֲרֵיהֶם, וְכֵן הַתַּלְמִידִי תַּלְמִידִים יֵאִירוּ לְהַלֵּן יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכֵן לְדוֹרֵי דוֹרוֹת:

שעד (לו) שְׁמַעְתִּי בְּשִׁמּוֹ שֶׁאָמַר שְׁכָל הַהֲשָׁגוֹת הַגְּבוּהוֹת שֶׁהוּא מְשִׁיג אֵינָם חֲשׂוּבִים אֲצִלוֹ כָּל כָּף, רַק הָעֶקֶר הוּא בְּשׂוֹזְכָה לְהַכְּנִים אִיזָה דְּבוּר בְּתוֹךְ הָעוֹלָם. כִּי בְּכָל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁהוּא מְדַבֵּר בְּפָנָי הָעוֹלָם תְּלוּיִים בּוֹ כָּל הָעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים:

סֵדֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמֵי:

דעת

א עקר הדעת הוא בלב. כי גם עכו"ם יש להם דעת, אבל הוא בלא לב, אך עקר הדעת כשהוא בלב. ושם בלב מקום היראה, הינו שיידע את השם יתברך בלבו ולא במחו לבד, הינו שימשיך ויקשר את הדעת לתוך הלב, עד שתפל עליו אימה ופחד ויראה מגדלתו יתברך, עד שיתעורר לעבדו באמת, עד שיזכה ליראת הרוממות, שיידע ממי יתירא. וזה זוכין על ידי התבודדות, על ידי ששופטין את עצמו בעצמו, ועל ידי זה זוכין לאור הגנוז (לקוטי מוהר"ן טו).

ב כל הצרות והיסורים והגלות וכל החסרונות שיש לאדם הן פרנסה או בנים או בריאות הגוף וכו' הכל הוא רק לפי ערך חסרון הדעת, וכשנשלם הדעת אזי נשלם כל החסרונות. עקר החיים נצחיים יהיה לעתיד מהמת הדעת, שתתרכבה הדעת, שיידעו הכל את השם יתברך, ועל ידי זה יכללו באחדותו ואז יחיו חיים נצחיים כמוהו. כי על ידי הידיעה ממנו יתברך נכללים בו יתברך, שזה עקר שעשוע העולם הבא. על כן צריכין לשמר את הדעת והמחשבה מאד שיהיה בקדשה, לשמר ממחשבות רעות ולחשב תמיד מחשבות בתורה ועבודה ולהשתדל להגיע לדעת דקדשה, שבו תלוי הכל כנ"ל (שם כא).

ג להגיע לשלמות הדעת אי אפשר אלא שיקדש את פיו וחסמו ועיניו ואזניו; הינו שישמר עצמו מלהוציא שקר מפיו; ויהיה לו יראת שמים, שהוא קדשת החטם; ויהיה לו אמונת חכמים, שהוא קדשת האזנים, להאמין בהם ולשמע דבריהם; ויעצים עיניו מראות ברע; ועל ידי זה יזכה לדעת שלם שבו תלוי הכל

כַּנְ"ל. וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְהַתְּלֵבוֹת הַלֵּב דְקִדְשָׁה, כִּי הַתְּלֵבוֹת
 הַלֵּב נוֹלָד מִחַמַּת תְּנוּעַת הַשֶּׁכֶל, עַל-כֵּן כְּשֶׁאָדָם חוֹשֵׁב בְּתוֹרָה
 וְעֹבֵדָה, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְּלֵהב לְבוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ; וְכֹל מֵה שֶׁמִּגְדִּיל
 דַּעְתוֹ וּמִתְנוּעֵעַ שְׂכָלוֹ בְּיוֹתֵר בְּקִדְשָׁה, כֵּן נִתְּחַמֵּם וְנִתְּלֵהב לְבוֹ
 יוֹתֵר. וְעַל-יְדֵי הַתְּלֵבוֹת הַלֵּב דְקִדְשָׁה מִטְהַר לְבוֹ, כִּי כְּנֶגֶד
 שְׁנֵתְלֵהב וְנִבְעֵר לַעֲבָרָה אִו לְתֹאזָה רָעָה, חֵם וְשָׁלוֹם, שְׁמִיזָה
 נִטְמָא לְבוֹ, נֶגֶד זֶה צָרִיךְ שִׁיתְּלֵהב וְיִבְעֵר לְבוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 בְּתוֹרָה וְתַפְלָה, עַל-יְדֵי-זֶה יִטְהַר לְבוֹ וְיִזְכֶּה לְלֵב טָהוֹר, וְעַל-יְדֵי-זֶה
 יִזְכֶּה לְדַבֵּר בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנֵו בְּדַבּוּרִים חֲדָשִׁים בְּכֹל פֶּעַם, שֶׁהֵם
 בְּחִינַת רוּח־הַקֹּדֶשׁ (שם).

סדר שיחות הר"ן הי"א:

קצו בְּעֵינַי הַצְּדִיק הַנִּ"ל שֶׁנִּפְטַר, אָמַר שֶׁאֶפְלוֹ אִישׁ פָּשׁוּט מְחַיֵּב
 לְהַרְגִישׁ הַחֶסֶד כִּי בּוֹדֵאִי כָּל אֶחָד מִרְגִישׁ מֵה שֶׁנֶּחְסַר דָּבָר מִן
 הָעוֹלָם, אֵךְ כָּל אֶחָד מִרְגִישׁ הַחֶסֶד בְּאִיזָה מָרָה שְׁחוֹרָה, כִּי זֶה
 מִרְגִישׁ בְּהַפְרָנָסָה שְׂאִין הַפְּרָנָסָה כְּסִדֵּר, וְזֶה מִרְגִישׁ בְּעֶצְמוֹ שְׂאִין
 הָעֶצְמוֹת מִיִּשְׁבִּים בּוֹ עֵתָה כְּסִדֵּר, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה (וְחָשֵׁב לְדַגְמָא כְּמָה
 דְּבָרִים כְּאֵלוֹ מֵה שֶׁכָּל אֶחָד מִרְגִישׁ הַחֶסֶד בְּאִיזָה עֵינַי מְשַׁנָּה) אֲבָל מִי שֶׁיִּשׁ
 לוֹ עֵינַי פְּקוּחֹת הוּא רוֹאֵה מִמֶּשׁ שֶׁנִּכְבְּה נֵר מִן הָעוֹלָם וְנִעֲשֶׂה
 חֲשֵׁךְ וְהֵלֵא מְצִינוּ כְּמָה שֶׁנּוֹיִים שֶׁנִּעֲשׂוּ בְּעוֹלָם בְּעֵת הַסְּתַלְקוֹת
 הַצְּדִיקִים כְּמוֹ שֶׁמְצִינוּ בְּגִמְרָא מוֹעֵד קָטָן (דף כ"ח:) שְׁכִיב וְכוּ' שֶׁפָּעוּ
 מִרְזְבֵי דָמָא וְכוּ' וְאֵם כֵּן בְּמִקוֹמוֹת כְּאֵלוֹ נִעֲשׂוּ שֶׁנּוֹיִים מִחַמַּת
 הַסְּתַלְקוֹת הַצְּדִיקִים וְמֵה שֶׁמִּסְפְּרִין שָׂרְאוֹ אֵשׁ, אֵף שֶׁהוּא רָחוּק
 קֶצֶת בְּעֵינַי מִחַמַּת שֶׁעֲכָשׁוּ אִין הַדּוֹר רָאוּי לְכַךְ לְרֹאֵת דְּבָרִים
 כְּאֵלוֹ, אֲבָל מִצַּד הַצְּדִיק שֶׁנִּסְתַּלַּק בּוֹדֵאִי יְכוֹל לְהִיזוֹת שִׁיחִיָּה
 עֲמוּדָא דְנוֹרָא בְּעֵת הַסְּתַלְקוֹתוֹ כִּי נִסְתַּלַּק רֹאשׁ כְּזֶה רֹאשׁ בְּאַמַּת

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בֵּרְנוּ לְאָמֵר מִזֶּה הֵיכָל דִּי יִצְחָק לְעַד לְעַד מִקֻּדָּה שְׂדֵיךְ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוּן לְכַלּ"ע
לְאָמֵר זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוּר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנִיחָה" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

בְּפֶרֶט רֹאשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל כִּי אֶפְלוּ כְּשִׁמַּת רֹאשׁ וְיִשָּׂר שֶׁל אֲמוֹת
הָעוֹלָם נִעְשִׂין גַּם כֵּן שְׁנוּיִים בְּשָׁמַיִם בֵּין הַכּוֹכָבִים, מְכַל שִׁכְן וְכָל
שִׁכְן רֹאשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל:

קִצַּח שְׁנַת תַּק"ע בַּחֲרָף אַחַר חֲנֻכָּה בְּעֵת שְׁבָאתִי מִבְּרֵדִיטְשׁוֹב
אָמַר לִי שְׂיִישׁ לֹו מַעֲשֶׂה לְסִפּוּר וְאָמַר שֶׁהַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה שְׂרוּצָה
לְסִפּוּר לֹא סִפְרוּ אוֹתָהּ כִּי אִם פֶּעַם אֶחָד לְפָנַי בֵּית רֹאשׁוֹן וְגַם
הַנְּבִיאִים לֹא יָדְעוּ הַסּוּד שָׁלָה, כִּי אִם הַנְּבִיא שֶׁסִּפְרָה אוֹתָהּ וּמִי
שֶׁסִּפְרָה אוֹתָהּ לְפָנָיו וְהוּא חֲדוּשׁ גָּדוֹל וְהֵגֵם שְׁכָבָר סִפְרוּ אוֹתָהּ
כַּנִּ"ל, אַף עַל פִּי כֵן הוּא חֲדוּשׁ גָּמוֹר, הֵינּוּ דְבָר חֲדָשׁ לְגַמְרֵי כִּי
בְיָדָי מֵאִז עַד עַתָּה נִעְשֶׂה מַה שְׁנִעֲשֶׂה וְאִז סִפְרוּ אוֹתָהּ כְּמוֹ
שֶׁהָיָה רָאוּי אֵז, וְעַתָּה צְרִיכִין לְסִפְרָה כְּמוֹ שְׂרָאוּי עַתָּה (וְלֹא זְכִינוּ
לְשִׁמְעָה) וְעַל יְדֵי הַמַּעֲשֶׂה שׁוֹב אֵינּוּ קָשָׁה לִי כָּלֵל בְּעֵנִינּוּ כִּי
מִתְחַלָּה הָיָה קָשָׁה לִי קִצַּת מִפְּנֵי מָה יְהִיָּה כָּךְ, דִּהְיִינוּ שְׂאִין לָנוּ
שׁוֹם חֲשִׁיבוֹת בְּעוֹלָם וְכוּ' אֲבָל עַכְשָׁו, עַל פִּי הַמַּעֲשֶׂה הַנִּ"ל שׁוֹב
אֵינּוּ קָשָׁה לִי כָּלֵל וְכָבֵד הָיָה מוֹכֵן לְסִפּוּר מַעֲשֶׂה זֶה, אֲךָ אַף עַל פִּי
כֵן נִתְגַּלְגַּל הַדְּבָר וְלֹא זְכִינוּ לְשִׁמְעָה אַחַר כָּךְ בְּסִמּוּךְ סִפּוּר
הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל הַבַּעַל תְּפִלָּה הַנִּדְפָּס בְּ"סִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת" וְאָמַר שְׂאִין
זֹאת הַמַּעֲשֶׂה הַנִּ"ל וְאָמַר שֶׁהַמַּעֲשֶׂה הַנִּ"ל שְׂרָצָה לְסִפּוּר הוּא יָפָה
עוֹד יוֹתֵר מִמַּעֲשֶׂה זֹאת שֶׁל הַבַּעַל תְּפִלָּה הַנִּפְלְאָה וְהַנּוֹרָאָה מְאֹד
אֲשֶׁרִי מִי שִׁיזְכֶּה לְשִׁמְעָה לְעַתִּיד:

סִדְרַת שְׂלֵחוֹ עֲרוּף הַיּוֹפִי:

(כה) אֵין יוֹצֵאִין בְּקִמִיעַ שְׂאִינוּ מוֹמַחָה וְאִם הוּא מוֹמַחָה יוֹצֵאִין בּו
לֹא שְׂנֵא אֶתְמַחֵי גְבֵרָא וְלֹא קִמִיעַ כְּגוֹן שְׂכַתְבַּ לְחַשׁ אֶחָד בְּשֵׁלֶשׁ
אַגְרוֹת וּרְפֵאוּ שְׁלֶשֶׁתָם שְׁלֶשָׁה בְּנֵי אָדָם שְׂאִיתְמַחֵי גְבֵרָא לְאוֹתוֹ
לְחַשׁ בְּכָל פֶּעַם שִׁיכְתְּבֵנו אֲבָל לֹא לְשֵׂאֵר לְחַשִּׁים וְגַם אֵין הַקִּמִיעַ

מומחה אם יכתבנו אחר לא שנא אתמחי קמיע ולא גברא כגון שכתב לחש אחד באגרת אחת וריפא בו ג' פעמים שאותה אגרת מומחה לכל אדם וכ"ש אי איתמחי גברא וקמיע כגון שכתב לחש אחד בג' אגרות וכל אחת הועילה לג' אנשים או לאדם אחד שלשה פעמים איתמחי גברא ללחש זה בכל אגרת שיכתבנו ואתמחו אגרות הללו לכל אדם: הגה ודוקא שבאו ב' המחאות ביחד אבל אם איתמחי גברא תחלה ואח"כ עשה קמיע וריפא ג"פ לא תלינן בהמחאת הקמיע רק בהמחאת הגברא שכבר אתחזק (הג"א וכן משמע מתוס' מהביאור שכתב ב"י) אבל אם כתב ג' קמיעים לאדם אחד ורפאו ג' פעמים לא איתמחי לא גברא ולא קמיע. ומותר לצאת בקמיע מומחה לא שנא הוא של כתב או של עיקרים בין בחולה שיש בו סכנה בין בחולה שאין בו סכנה ולא שנכפה כבר ותולהו לרפואה אלא אפילו לא אחזו החולי אלא שהוא ממשפחת נכפין ותולהו שלא יאחזנו שרי וקושרו ומתירו ברשות הרבים ובלבד שלא יקשרנו בשיר או בטבעת ויצא בו לרה"ר שאז יאמרו שיוצא בו לשם תכשיט וזה אסור דלאו תכשיט הוא: (כו) נאמן לומר הרופא על עצמו שהוא מומחה: (כז) יוצאין בביצת החרגול ובשן של שועל ובמסמר הצלוב בין בחול בין בשבת ואין בו משום דרכי האמורי וכן בכל דבר שהוא משום רפואה אבל אם עושה מעשה ואין ניכר בו שהוא משום רפואה אסור משום דרכי האמורי אבל כל לחש מותר ולא אסרו אלא באותם שבדקן ואינם מועילים ויש מי שחשש בכל קמיע שאינו מומחה משום דרכי האמורי: (כח) מי שיש לו מכה בפיסת רגלו וקושר עליה מטבע להגין שלא ינגף ברגלו וגם הוא מרפא מותר לצאת בו: (כט) היוצא בטלית מקופלת על כתפיו דהיינו שלאחר שנתנה על ראשו מגביה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בֵּרְתָן מִזֶּמֶר מְזוּהָרֵי צִי"ל "צֶדֶק צָנִי מִקֹּדֶשׁ שִׁדְחָה לְצַחֵד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יִהְיֶה תִּיקוּן לְכָל" ❖
❖ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ❖

שוליה על כתפיו חייב חטאת אבל אם אינה מקופלת על כתפיו אלא משולשלת ברחבה למטה מכתפיו שרי שמאחר שהוא מתעטף בטליתו ומתכסה בה כתפו וגופו אע"פ שמתקצר קצת מלמטה מותר ועפ"ז מותר להתעטף בטליתו תחת הגלימא ולהביאו לבית הכנסת: (ל) מותר לצאת ברשות הרבים בטלית סביב הצואר. הגה אע"פ שמניח צד ימין על כתפו של שמאל דרך ללבוש כך ולא הוי אלא להתנאות ושרי (ב"י): (לא) היוצא מעוטף בטליתו וקיפלה מכאן ומכאן בידו או על כתפו אם נתכוין לקבץ כנפיו כדי שלא יקרעו או כדי שלא יתלכלכו אסור ואם קבצם להתנאות בה כמנהג אנשי המקום במלבושן מותר וה"מ בטליתות שלהם שהיו יריעה אחת מרובעת אבל מלבושים דידן כשהוא לבוש בהם ומוציא ידיו מתוכה מותר לתפוס קצתם בידו ולהגביה כדי שלא יתלכלכו שוליו בטיט או כדי שלא יעכבוהו ללכת: (לב) היוצא במעות הצרורים לו בסדינו חייב: הגה אבל בבית מותר אם צריך לו ואפילו אינן צרורים רק שהם מנוקבים: (לג) אסור לצאת בה בשבת במעות או בכסף וזהב התפורים בבגדו. הגה ויש מתירים במקום פסידא שירא שיגזלו ממנו אם יניחם בבית וילך מהם (אגור ואיסור והיתר הארוך) וכן נוהגין להקל אם צריך לצאת אבל אם יוכל להיות יושב בבית ולא לצאת לא יצא ובמקום שא"צ לו ויוכל להניחם בבית יש להחמיר:

סֵדֶר לְקוּפְיֵי תַפְּלוֹת הַיּוֹפִי:

תשעה: וּבְכֵן תַּעֲזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֶסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, וְתִזְכְּנִי לְהַתְעַנּוֹת תַּעֲנִיתִים הַרְבֵּה בְּקִדְשָׁה וּבְטָהָרָה גְּדוֹלָה, בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת, בְּאֶפֶן שְׂאֻזְכָּה עַל־יְדֵי הַתַּעֲנִיתִים לְתַקֵּן פְּגַם הַדְּבֹר, וּלְחַבֵּר אַחֲרָי הַקְּדוּשָׁה וּלְהוֹצִיא

הדבור מהגלות, מגלות פרעה ושריו ומצרים, אבי שבשמים, "שפחתי אליך כפי הורני ה' דרכך ונחני בארח מישור, למען שוררי, הורני ה' דרכך, אהלך באמתך, יחד לבבי ליראה שמך הדריכני באמתך ולמדני, כי אתה אלקי ישעי, אותך קויתי כל היום עזרני כי עליך נשענתי, ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו" ואני סומך עצמי עליך לבד באמת וכרצונך אעשה, חום וחנו ורחם עלי ולמדני לעשות רצונך באמת והורנו דרכיך באפן שנזכה מהרה לשבר באמת תאות אכילה ושתיה, ונזכה לתקן פגם הדבור, להמשיך מימי החסדים לחלח מצר הגרון ותעזרנו לברר ולהעלות כל ניצוצי אותיות הדבור מן הגלות, ויקים בנו מקרא שכתוב: "קרא בגרון אל תחשך" ונזכה לשפה ברורה שיהיה דעת שפתותינו ברור מללו, וברחמיך הרבים תתן כח להוד יפי הדבור המברר, שיהפך פניו אל העכו"ם והקלפות, ויברר מביניהם שארי ניצוצות הקדשה עד שישארו הקלפות והעכו"ם, בלי שום חיות, עד אשר על-ידי-זה ישליכו כל העמים את אלילי כספם ואלילי זהבם וידביקו את עצמם באמונת ישראל, ויתקרבו כל הרחוקים לעבודתך ולאמונתך הקדושה, ויקים מהרה מקרא שכתוב: "כי אז אהפך אל (ה)עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד":

תשעו: ותעזרנו לעסק תמיד בעבודתך ובתורתך הקדושה באמת ובלב שלם, ונזכה שתהיה עבודתך אצלנו חדשה בכל יום ויום, ונתחיל בכל פעם מחדש כאלו לא התחלנו עדין מעולם לעבדך, בפרט קטני ערך כמונו, אשר באמת לא התחלתי עדין שום התחלה אמתית בעבודתך ואפלו בעת שתזכנו לעבד אותך באמת כראוי, תזכנו תמיד להתחיל בכל פעם מחדש ונזכה לחדש

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בז עמור מזהרניתי יצ"ל "צדק מצני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" ע
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בְּנֶשֶׁר נְעוּרֵינוּ בְּתוֹרַתְךָ וּבְעֲבוּדַתְךָ הִקְדוּשָׁה וְלֹא נִפּוֹל חֵם וְשָׁלוֹם
לְזַקְנָה וְתִשׁוּת כַּח כָּלָל, רַק בְּכָל יוֹם וַיּוֹם יִהְיוּ מִצּוֹתֶיךָ וְעֲבוּדַתְךָ
בְּעֵינֵינוּ כִּיחֲדָשִׁים וְאִזְכָּה לְהִיּוֹת עִז כְּנֶמֶר וְקָל כְּנֶשֶׁר רָץ כְּצַבִּי וְגִבּוֹר
כְּאַרְיֵ לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אָבִינוּ שְׁבַשְׁמַיִם "אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי לָעֵת זַקְנָה,
כְּכֹלֹת כַּחֵי אֵל תַּעֲזִבֵנִי" וַיִּקְרָא בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "זְקוּי ה' יַחֲלִיפוּ
כַח, יַעֲלוּ אֲבָר כְּנֶשֶׁרִים, יְרוּצוּ וְלֹא יִיגָעוּ, יִלְכוּ וְלֹא יִיעָפוּ":

תשעז: ותזכנו ברחמיך הרבים לאמונה ובטחון באמת ובלבב
שלם, ונשליך כל יחבנו וכל מחסורנו עליך לבד, ונהיה חזקים
במדת הבטחון בשלמות תמיד, ולא נתלה שום דבר בשום סבה
ובשום אמצעי כלל, רק נדע ונאמין שהכל בהשגחתך לבד, הן
פרנסה ובנים ורפואה וכל שאר הדברים שבעולם, בכלם לא
נשתמש ולא נתלה בשום סבה כלל ונדע ונאמין ונבטח באמת
שאתה יכל להזמין לנו פרנסה בשלמות, בלי שום סבה של המשא
ומתן וכיוצא בזה וכן אתה יכל לשלח לנו רפואה שלמה בלי שום
עסקי רפואות וסמים, כי אתה הוא ה' אלקינו עלת כל העלות
וסבת כל הסבות ואפלו כשאנו מכרחים לפעמים כפי רצונך הטוב
לעסק באיזה סבה בשביל פרנסה וכיוצא, נזכה להאמין בך לבד,
ולא לעשות מהסבות עקר חם ושלום ותתן לנו כח בזכות צדיקי
אמת, שנזכה לבלט בתפלתנו את חיוב מערכת המזלות לשדד
המערכות ולשנות הטבע בתפלותינו ותחנותינו, עד שיראו הכל
ויאמינו באמת כי אין שום דרך הטבע כלל, רק הכל מתנהג
בהשגחתך לבד תמיד ויקרא בןנו מקרא שכתוב: "ותגזר אמר ויקם
לך, ועל דרכיך נגה אור" ותמחל ותסלח לנו ולכל עמך ישראל על
כל הפגמים שפגמנו עד הנה באמונתך הקדושה, בפה שהיינו
תולים הדברים בסבות של דרך הטבע, ומעתה תחזק את לבנו

וּלְבַב כָּל עַמֻּךְ יִשְׂרָאֵל, וְכֹל בָּאֵי עוֹלָם, שִׁיזְכוּ כָלָם לַיָּדַע וּלְהֶאֱמִין
כִּי אַתָּה הוּא ה' הָאֱלֹקִים בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, וְהַכֹּל מִתְנַהֵג בְּהַשְׁגָּחָתְךָ
לְבַד, וְכֹל הַסְּבוֹת הַכֹּל מֵאַתָּה לְבַד:

תִּשְׁעָה: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מִלֵּא מִשְׁאַלּוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים וְזִכְנוּ לְאַמוּנָה
שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת וּבְלֵבב שָׁלֵם, עַד שֶׁנִּזְכֶּה עַל־יְדֵי הָאַמוּנָה שְׁיִתְבָּרְרוּ
כָּל הַמַּאֲכָלִים שֶׁבְּעוֹלָם, מִפְּנֵים עַיִן הַיְדַעַת טוֹב וְרָע, עַד שִׁיְהִיוּ כָּל
אַכִּילָתֵנוּ וְסְעוּדָתֵנוּ מִמַּאֲכָלִים שֶׁנִּתְבָּרְרוּ לְגַמְרֵי מִן הַרָע וְהַקְּלָפוֹת,
מִמַּאֲכָלִים שֶׁהֵם כָּלָם טוֹב וְנִזְכֶּה לְהַסְתַּפֵּק בְּאַכִּילָה מְעֻטָּת וְתִהְיֶה
אַכִּילָתֵנוּ בְּקִדְשָׁה וּבְטַהָרָה גְּדוֹלָה, עַד שִׁיְהִיָּה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי
אַכִּילָתֵנוּ יַחּוּד קִדְשָׁה בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיָּה אַפִּין בְּאַפִּין, וַיִּקְיֵם
מִקָּרָא שְׁכָתוֹב: "בְּטַח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב, שָׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אֶמוּנָה,
וְהַתְעַנֵּג עַל ה' וַיִּתֵּן לָךְ מִשְׁאַלּוֹת לְכָךְ גּוֹל עַל ה' דֶּרֶכְךָ, וּבְטַח עָלָיו
וְהוּא יַעֲשֶׂה הָאֵיֶרָה פָּנֶיךָ עַל עַבְדְּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְּחַסְדְּךָ פָּנֶיךָ הָאֵר
בְּעַבְדְּךָ וּלְמַדְנִי אֶת הַקִּיָּה אֱלֹקִים יַחֲנֵנוּ וַיְבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אַתָּה
סָלָה ה' אֱלֹקִים צְבָאוֹת, הַשִּׁיבֵנוּ, הָאֵר פָּנֶיךָ וְנִשְׁעָה, יִהְיוּ לְרָצוֹן
אֲמִרֵי פִי, וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי" אָמֵן וְאָמֵן: